

JEPPE ANDERSEN

»Fan vad härligt allt är nu«

TEXT PER CORNELL • FOTO HASSE FRIDÉN

Livet leker för Jeppe Andersen igen. Hans skadehelvete är över. För första gången i karriären har han chans på titeln. Och han är kär. Inte konstigt att han spelar sitt livs fotboll.

★ Det är nästan exakt ett år sedan Jeppe Andersen flyttade till Stockholm från Esbjerg. Det var en lite stukad fotbollsspelare som kom hit. Inte nog med att han hade gått igenom flera längre skadeperioder med sitt trilslande knä. Han hade också haft den otacksamma uppgiften att representera krisklubben Esbjerg som spelade sig ut ur den danska superligan under våren. Ensam i en lägenhet i Älvsjö, fortfarande med knäsmärtor hamnade han i ett Hammarby som inte alls fick det att stämma spelmässigt. Hans eget spel bidrog heller inte direkt till något lyft även om han inte gjorde bort sig under hösten.

Nu ser det diametralt annorlunda ut för Jeppe. Tillsammans med Junior uträttar han stordåd på mittfältet i match efter match. Han kombinerar elegans med dobbkompetens. Det syns från läktarplats att självförtroendet är tillbaka. Han sätt att styra tempot i matcherna är en av nycklarna till lagets fina spel.

Det är också så att Jeppe har börjat att trivas allt bättre i Stockholm. Därför tänker vi att det är dags att inviga honom lite mer i klubbens historia. Vi möts upp efter en träning på klassiska Kanalplan och tar oss vidare mot Nackastadyn.

– Nacka, vad är det? undrar han.

Vi får ta det från början. Katarina Bangata, 24

december, Italienåren, återkomsten. Och hörnor rakt in i mål som våra ikoner tenderar att ägna sig åt.

– De här kvarteren har jag aldrig varit i. Jag brukar mest vara kring Medis och så, säger han när vi slår oss ner på ett kafé vid Nytorget.

– Men det är stor skillnad sen jag träffade Emma. Innan vi träffades var jag mest hemma. Nu är jag ute väldigt mycket mer och har lärt känna många utanför fotbollen. Det är roligare att gå ut med någon.

Emma har också inneburit att hans svenska har blivit allt bättre. Intervjun gör vi på svenska till cirka 80 procent.

– Fan vad härligt allt är nu. Det går bra för laget och för mig själv. Jag har aldrig tidigare spelat i en framgångsrik klubb.

Kan du hjälpa oss att försöka förstå vad som har hänt med Hammarby denna säsong?

– Det är svårt att svara enkelt på. I år vet alla hur de ska spela. Alla kan sin roll. Så måste det vara annars kan det bli lite olika agendor samtidigt.

– Vi har fått in nya bra spelare också. Och det är många som har steppat upp. Tankovic var inte bra i höstas. Jag var inte bra. Hamad spelar bättre. Jag tror att många i laget spelar sin bästa fotboll hittills i karriären just nu.

Vad beror det på, tror du?

– Där kommer Stefan Billborn och de andra in. Det sätt vi spelar på ger plats åt individualisterna att briljera. När vi har bollen kan våra fyra

»Jag och Junior är rätt lika som spelare, förutom att jag får fler gula kort«

offensiva spelare fokusera på det de är bäst på. Visst släpper vi in lite fler mål, men vi gör fler mål också. Vi har släppt handbromsen i år.

Finns det flera förklaringar till framgångarna?

– Vi har många spelare med bra mentalitet. Som jagar på och hörs på träningarna. Det är David, Nikola, jag själv och Björn bland annat.

– En annan sak är att jag tror att vi utvecklas mer som spelare med det här spelet. Det finns ett danskt lag som heter AC Horsens. Får de inkast vid mittplan tar de ett långt inkast mot straffområdet och försöker trycka in bollen. De är ett kontringslag och svåra att slå, men jag står inte ut med ett så ambitionslöst sätt att spela på och jag tror att man stagnerar som fotbollsspelare i ett sånt lag. I vårt system gynnas tekniska spelare och vi får hela tiden träna på det vi är bra på under matcherna eftersom vi alltid har bollen mest.

INSPEL FRÅN LÄKTAREN

Carl: Hur många gula kort är målet för säsongen?

– Inte målet kanske, men det blir väl sju eller åtta stycken.

Åsa: Vem i laget hade du tagit med till en öde ö?

– Mats Solheim. Jag tror att han är en handy man, så för att överleva väljer jag honom. Han har också humor och gillar öl.

Andreas: Du Jeppe, ka' du sige mig hvornaar smager en Tuborg bedst?

– När det ikke är fler Carlsberg!

Mikael: Hur står sig Bajen mot de bästa lagen i Danmark?

– Jag tänkte på det när jag såg AIK mot Nord-själland. Jag tror vi skulle slagit dem, Midtjylland och Brøndby. Kanske inte FC Köpenhamn.

Albin: Ditt bästa minne i Bajen hittills?

– Derbymatcherna!

Olof: Hur ska Bajen göra fler mål på hörnor?

– Fler spelare än Björn måste kunna göra mål. Som det är nu sätter de två gubbar på honom. Det borde ge plats åt andra. Men vi släpper heller inte in några mål på hörna eller frispark.

Så var det inte under Michelsen?

– Nej, det är stor skillnad. Så här många tekniska spelare passade inte riktigt in i Michelsens spel.

Hur ser ditt och Juniors samarbete ut?

– Vi har liknande uppgifter. Men det har blivit så att han går ner och hämtar boll medan jag stannar lite längre upp. Vi är rätt lika som spelare, med bra teknik, bra presspel och blick för spelet. Jag hamnar ofta lite längre upp i planen i och med att Junior ofta hämtar boll. Den stora skillnaden är väl att jag får lite fler gula kort.

Ja, du verkar ha lite mer temperament på planen!

– Jag kan vara lite av ett svin. Jag skriker rätt mycket, det händer aldrig utanför planen. Junior är glad även på planen. Jag minns en match nyligen när jag tittade på honom samtidigt som han fick bollen. När han tog emot den sprack ansiktet upp i ett stort leende.

Hur är din egen utveckling tycker du?

– Jag mår bra, knät är bra, fysiken är bra och formen är bra. Allt funkar och då växer självförtroendet. Det som jag kan göra bättre är antalet mål. Ett mål är för lite.

Jeppe berättar att han aldrig varit någon stor målgörare. Och då har han ändå spelat fotboll sedan han var fyra-fem år. Som barn hade han först pappa och sedan mamma som tränare. När han var tio år lämnade han moderklubben Give för Vejle som ligger cirka 30 minuters bilfärd från Give där han bodde.

– Jag slutade faktiskt med fotboll en gång. Det var när jag var 15 år. Jag var så trött på att åka till träningen varje dag efter skolan. Jag ville hellre dricka öl och röka cigaretter med mina kompisar, som man gör i den åldern. I alla fall i Danmark. Efter sex månader satte föräldrarna ner foten. De tvingade mig att börja spela igen, mot min vilja. Jag var väldigt omotiverad och spelade i B-laget för juniorer. Men efter ett tag blev det bättre och när jag var 17 år debuterade jag i A-laget för seniorer.

Apropå öl, hur ser det ut med segeröl nu när

Jeppe Andersen mot Trelleborg hemma 5/8.

Michelsen har lämnat?

– Det får vi fortfarande. Men det är i princip bara vi danskar som tar en öl efter matchen. Det händer att Mats, David och Simon tar en öl också. Men inga andra.

Har du utövat några andra sporter?

– Ja, handboll och badminton. Men inte på någon högre nivå. Jag gillar basket också och kollar mycket på NBA. Det är ytterligare en sak som jag och Junior har gemensamt. Vi båda är svaga för LeBron James och håller på det lag han spelar i, denna säsong alltså LA Lakers.

Vad tror du att du hade gjort i dag om du hade slutat med fotbollen för gott den där gången?

– Det vet jag inte. När man är fotbollsspelare drömmer man liksom inte om något

annat. Att bli fotbollsspelare är drömmen. Samtidigt har jag haft en del tid att fundera över andra möjligheter eftersom jag har haft mina skador. Och jag började faktiskt studera en period i Esbjerg. Men det var svårt med motivationen när jag inte kände att jag var tvungen att göra det.

Tänker du mycket på tiden efter karriären?

– Jag försöker att undvika det. Men jag vet en sak. Mitt knä kommer att vara helt fucked up. När jag opererade mitt knä i vintras hade jag två alternativ. Ett som innebar en mindre risk men som krävde sex månader helt utan träning. Jag kände att jag inte skulle klara av det och valde ett alternativ som troligen gör att jag kommer att halta omkring när jag blir äldre. ■

Jeppe Andrup Andersen

Född: 6 december 1992. **Bor:** Älvsjö. **Familj:** Flickvännen Emma i Stockholm och föräldrar och syskon hemma i Danmark. **Längd:** 178 cm. **Vikt:** 76 kg. **Moderklubb:** Give. **Kontraktslängd:** T.o.m. 2020 (sommars). **Spelarkarriär:** Vejle 2011–2013, Esbjerg 2013–2017, Hammarby 2017–